

Daniels bok – nummer etthundrafemtioåtta

Avslöjande av synen: Att förstå sorgedagarna i Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbarat för Daniel, som kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den bestämda tiden var lång; och han förstod ordet och hade insikt i synen. På den tiden sörjde jag, Daniel, i tre hela veckor. Jag åt inget utsökt bröd, kött eller vin kom inte i min mun, och jag smorde mig inte alls, förrän tre hela veckor hade gått till ända. Och på den tjugofjärde dagen i den första månaden, när jag befann mig vid stranden av den stora floden, som är Hiddekel. Daniel 10:1–4.

Under de symboliska tre och en halv dagarna i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, när de två vittnena ligger döda på gatan, uppenbaras en ”sak” för Beltesassar. Han hade tidigare förstått ”synen” (mareh), ty i kapitel nio hade Gabriel redan kommit och gett honom förståelse av synen.

Ja, medan jag ännu talade i bön, kom mannen Gabriel, som jag hade sett i synen i början, flygande med hast och rörde vid mig vid tiden för aftonoffret. Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, jag har nu gått ut för att ge dig insikt och förstånd. När du började dina åkallelser gick ordet ut, och jag har kommit för att förkunna det för dig; ty du är högt älskad. Förstå därför saken och ge akt på synen. Daniel 9:21–23.

”Mannen Gabriel, som” Daniel ”hade sett i synen i början”, syftar på ”chazon”, synen av den profetiska historien, vilket hänvisade till att Gabriel uttolkade synen om rikena i Bibelns profetia för Daniel i kapitel åtta. Men den ”syn”, som Daniel sedan skulle ge akt på i kapitel nio, var ”mareh”, synen av framträdandet. Gabriel ger därefter Daniel den historiska uppdelningen av profetian om de två tusen tre hundra åren.

Det nionde kapitlet uppfylldes under Darejaves första regeringsår. När Beltesassar säger att han ”fick förstånd av synen” under ”Koreshs tredje regeringsår”, hade han förstått ”mareh”-synen i två år. Det som Beltesassar kom att förstå under ”de dagarna” av sorg var ”ordet”, det vill säga det hebreiska ordet ”dabar”, och det var långt, ty den fastställda tiden var två tusen fem hundra tjugo år.

Daniel hade redan förstått något av ”saken”, ty han frambar i kapitel nio bönen enligt Tredje Moseboken tjugosex, och det är bönen om ”saken”. Det kom ett ökat ljus över ”de sju tiderna”, som Beltesassar kom att förstå under de tjugoen dagarna av sorg, och ökningen av ljus över ”de sju tiderna” under dessa sorgedagar var en förebild på det ökade ljuset över ”de sju tiderna” år 1856. Milleriterna kände också tidigare till ”de sju tiderna”, ty de hade förkunnat det, men det tillkom ytterligare ljus som skulle pröva dem just vid den punkt i deras historia då de övergick från den filadelfiska till den laodiceiska rörelsen.

Beltesassars sorgedagar motsvarar den profetiska historien då den filadelfiska rörelsen övergick till den laodiceiska rörelsen år 1856, och därefter till den laodiceiska adventistkyrkan år 1863. Både

Beltesassars och milleritrörelsens historia om det ökade ljuset över de ”sju tiderna” sammanfaller med den laodiceiska rörelsens övergång från den tredje ängeln till den filadelfiska rörelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och med sorgedagarna, vilka infaller under fördröjningstiden, då ökat ljus över de ”sju tiderna” skulle uppenbaras.

Belteshassar representerar både en budbärare och en rörelse. Under hans sorgeperiod skall budbäraren förstå ”saken”, vilken är Sanningen, och därefter skall han framlägga ”saken” för en rörelse, när Mikael uppväcker de två vittnena år 2023.

Det hebreiska ordet ”mareh” (syn av Kristi framträdande), som Daniel i vers ett anges förstå, förekommer fyra gånger i Daniels sista syn. Två gånger översätts det med ”syn” och två gånger med ”framträdande”. Första gången Daniel använder ordet i vers ett anger han att han förstod ”synen”, men de tre övriga hänvisningarna visar att Daniel upplevde synen. I vers sex var Kristi ansikte ”såsom blixstens ’framträdande’”.

Och på tjugofjärde dagen i den första månaden, medan jag befann mig vid den stora flodens strand, den som är Hiddekel, lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linnekläder, och hans höfter var omgjordade med guld av Uphaz. Hans kropp var som krysolit, hans ansikte liknade blixstens sken, hans ögon var som eldslågor, hans armar och hans fötter var till färgen som glänsande koppar, och ljudet av hans ord var som dånet av en stor folkmassa. Och jag, Daniel, ensam såg synen; männen som var med mig såg inte synen, men en stor bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Så blev jag lämnad ensam, och jag såg denna stora syn, och ingen kraft blev kvar i mig; ty min skönhet förvandlades i mig till förgängelse, och jag behöll ingen kraft. Daniel 10:4–8.

Det finns ett annat hebreiskt ord som översätts med ”syn”, vilket vi ska behandla efter att vi har framlagt några kännetecken hos det hebreiska ordet ”mareh”. I de föregående verserna är det ordet ”utseende” som återger det hebreiska ordet ”mareh”. Samma ord översätts med ”syn” i vers sexton. I vers sexton har synen av Kristus gjort Daniel bedrövad.

Och se, en som till utseendet liknade människors söner rörde vid mina läppar; då öppnade jag min mun och talade och sade till honom som stod framför mig: O min herre, genom synen har mina plågor kommit över mig, och jag har inte behållit någon kraft. Daniel 10:16.

Det hebreiska ord som översätts med ”sorrows” betyder ett gångjärn, och den ”syn” av Kristi framträdande som Daniel såg i versen vände ett gångjärn. Ett ”gångjärn” representerar i profetian en vändpunkt.

”Det finns lärdomar att dra av den gångna historien; och uppmärksamheten riktas på dessa, så att alla må förstå att Gud verkar efter samma linjer nu som han alltid har gjort. Hans hand syns i hans verk och bland nationerna nu, alldeles på samma sätt som den har gjort ända sedan evangeliet först förkunnades för Adam i Eden.

”Det finns tidsperioder som utgör vändpunkter i nationernas och kyrkans historia. I Guds försyn ges, när dessa olika kriser inträffar, ljuset för den tiden. Om det tas emot, följer andligt framåtskridande; om det förkastas, följer andligt förfall och skeppsbrott. Herren har i sitt ord

uppenbarat evangeliets offensiva verk, sådant det har bedrivits i det förflutna och skall bedrivas i framtiden, ända fram till den avslutande striden, då sataniska makter skall göra sin sista märkliga framryckning.” Bible Echo, 26 augusti 1895.

Vers sexton utgör en vändpunkt i den historia som Beltesassar representerar. Den är en vändpunkt både för det republikanska hornet (nationen) och för det protestantiska hornet (kyrkan). Den representerar en kris, och den representerar den punkt där särskilt ljus ges för den historien. Vändpunkten för Daniel inträffade när Daniel hade blivit ”berörd”, den andra av tre gånger. Daniel skulle bli berörd tre gånger, och den andra gången han blev berörd var en vändpunkt för Daniel, och den vändpunkten var den andra av tre gånger då Daniel såg ”mareh”-synen.

Och se, en som liknade människosönerna rörde vid mina läppar; då öppnade jag min mun och talade och sade till honom som stod framför mig: O min herre, genom synen har mina vändor kommit över mig, och jag har inte behållit någon styrka. Daniel 10:16.

Vi ska snart behandla de tre beröringarna. Den första av de fyra gånger ordet ”mareh” används av Daniel var hans vittnesbörd om att han förstod synen, och de tre sista hänvisningarna identifierar hans erfarenhet när han faktiskt såg uppenbarelsen. Tredje gången han identifierar synen av uppenbarelsen är i vers arton, där han berörs för tredje gången.

Då kom åter en och rörde vid mig, en som till utseendet var lik en människa, och han stärkte mig. Daniel 10:18.

Vid den andra beröringen, i vers sexton, vilken är den andra hänvisningen till ”marah”-synen, är hans styrka borta, men vid den tredje beröringen återställs hans styrka. I verserna tio, sexton och arton blir Daniel rörd vid. I vers sex ser Daniel Kristi gestalt, och därefter Gabriel, och i vers tio rör Gabriel Daniel för första gången.

Därefter lyfte jag mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linnekläder, och kring hans länder var ett bälte av guld från Ufas. Hans kropp var också såsom krysolit, hans ansikte såsom blixstens sken, hans ögon såsom eldslågor, och hans armar och hans fötter såsom glänsande koppar, och ljudet av hans ord såsom ljudet av en stor folkmassa. Och jag, Daniel, såg ensam synen; männen som var med mig såg inte synen, men en stor förfäran föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Därför blev jag lämnad ensam och såg denna stora syn, och ingen kraft blev kvar i mig; ty min fågring förvandlades i mig till förgänglighet, och jag behöll ingen kraft.

Dock hörde jag ljudet av hans ord; och när jag hörde ljudet av hans ord, föll jag i djup sömn med mitt ansikte mot marken. Och se, en hand rörde vid mig och hjälpte mig upp på mina knän och på mina händers handflator. Och han sade till mig: O Daniel, du högt älskade man, förstå de ord som jag talar till dig, och stå upprätt; ty till dig är jag nu sänd. Och när han hade talat dessa ord till mig, stod jag där bävan. Då sade han till mig: Frukta inte, Daniel; ty från den första dag då du vände ditt hjärta till att förstå och ödmjuka dig inför din Gud, blev dina ord hörda, och jag har kommit för dina ords skull. Men fursten över Persiens rike stod mig emot i tjugo dagar; men se, Mikael, en av de främsta furstarna, kom till min hjälp; och jag blev kvar där hos Persiens konungar. Nu har jag kommit för att låta dig förstå vad som skall vederfaras

ditt folk i kommande dagar; ty synen gäller ännu många dagar. Daniel 10:5–14.

Sedan, i vers sexton, berörs Daniel för andra gången, när han ser synen av Kristus.

Och när han hade talat sådana ord till mig, vände jag mitt ansikte mot marken, och jag blev stum. Och se, en som liknade en människoson rörde vid mina läppar; då öppnade jag min mun och talade och sade till honom som stod framför mig: O min herre, genom synen har min vanda kommit över mig, och jag har inte behållit någon kraft. Ty hur kan denne min herres tjänare tala med denne min herre? Ty vad mig beträffar, så fanns det genast ingen kraft kvar i mig, och inte heller finns någon andedräkt kvar i mig. Daniel 10:15–17.

Sedan blir Daniel rörd för tredje gången, vid Gabriels uppenbarelse, inte Kristi.

Då kom åter en som till utseendet liknade en människa och rörde vid mig, och han styrkte mig, och sade: Du högt älskade man, frukta inte; frid vare med dig, var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag styrkt och sade: Min herre må tala, ty du har styrkt mig. Då sade han: Vet du varför jag har kommit till dig? Och nu skall jag vända tillbaka för att kämpa mot fursten över Persien; och när jag har dragit bort, se, då skall fursten över Grekland komma. Men jag vill visa dig det som är upptecknat i sanningens skrift; och det finns ingen som står mig bi i dessa ting utom Mikael, er furste. Daniel 10:18–21.

Daniel berörs tre gånger, och första och tredje gången berörs han av ängeln Gabriel. Andra gången han berörs är det av Kristus. Daniel använde samma hebreiska ord fyra gånger, men den första av de fyra gångerna, i vers ett, angav han att han förstod ”synen”. Att förstå en sanning är viktigt, men det är inte detsamma som att erfara sanningen, såsom han gjorde de andra tre gångerna.

När Daniels sorgedagar hade avslutats fick han erfara synen, vilken han hade haft en förståelse av redan innan hans sorgedagar hade avslutats. Erfarenheten består av tre steg, framställda genom tre beröringar. Den första och den sista beröringen utfördes av Gabriel, och den mellersta beröringen utfördes av Kristus. Den första och den sista beröringen var den hebreiska alfabetets första och sista bokstäver. I detta andra steg inser Daniel sitt tillstånd som en upprorisk syndare i förhållande till sin Herre, och därför representerar den mellersta beröringen uppror, såsom detta representeras av den hebreiska alfabetets trettonde bokstav.

”Men Petrus tänkte nu inte på båtar eller last. Detta under, mer än något annat han någonsin hade bevittnat, var för honom en uppenbarelse av gudomlig makt. I Jesus såg han En som hade hela naturen under sin kontroll. Gudomlighetens närvaro uppenbarade hans egen ohelighet. Kärlek till hans Mästare, skam över hans egen otro, tacksamhet för Kristi nedlåtelse, och framför allt känslan av hans egen orenhet i den oändliga renhetens närhet, överväldigade honom. Medan hans följeslagare tog hand om innehållet i nätet, föll Petrus ned vid Frälsarens fötter och utropade: ’Gå bort ifrån mig; ty jag är en syndig man, Herre.’”

”Det var samma närvaro av gudomlig helighet som fick profeten Daniel att falla ned som död inför Guds ängel. Han sade: ’Min fågling förvandlades i mig till fördärv, och jag behöll ingen styrka.’ Så utropade Jesaja, när han såg Herrens härlighet: ’Ve mig! Jag förgås; ty jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot.’ Daniel 10:8; Jesaja 6:5. Mänskligheten, med sin svaghet och

synd, ställdes i kontrast till gudomlighetens fullkomlighet, och han kände sig fullständigt otillräcklig och ohelig. Så har det varit med alla som har fått skåda något av Guds storhet och majestät.”

”Petrus utropade: ’Gå bort ifrån mig; ty jag är en syndig man’; men han höll sig fast vid Jesu fötter och kände att han inte kunde skiljas från honom. Frälsaren svarade: ’Frukta inte; hädanefter skall du fånga människor.’ Det var först sedan Jesaja hade skådat Guds helighet och sin egen ovärdighet som han anförtroddes det gudomliga budskapet. Det var först efter att Petrus hade förts till självförsakelse och beroende av gudomlig kraft som han fick kallelsen till sitt arbete för Kristus.” Messias, s. 246.

Synen ”mareh” är synen av Kristi uppenbarelse, men ängeln Gabriel framställs genom den andra och fjärde gången Daniel använde ordet. Första gången var ett konstaterande att Belteshassar förstod synen, men de tre sista gångerna betecknar att Daniel erfor synen. De tre gånger då Daniel erfor synen blir han också berörd.

Första gången han blev berörd av Gabriel var efter att han hade sett den förhärligade Kristi gestalt, och upplevelsen lämnade honom i ”en djup sömn med mitt ansikte mot marken”. Synen hade åstadkommit en åtskillnad, ty de som hade varit med honom ”sågo icke synen; men en stor bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig”. I den första besvikelsen ”satt” Jeremia ”ensam, på grund av Guds hand”, och hos Belteshassar ”fanns ingen kraft kvar” ”ty” hans ”skönhet förvandlades i mig till förfall, och” han ”behöll ingen kraft”.

När Gabriel hade rört vid honom för första gången, satte Gabriel sedan Daniel upp på sina knän och på sina händers handflator. Därefter befallde han Daniel att förstå de ord han talade och att resa sig upp, vilket han gjorde, om än darrande. Gabriel ger därefter Daniel en redogörelse för vad som hade skett under de tjugo dagarna av Daniels sorg. Han förklarade att efter att ha kämpat mot Persiens konungar i tjugo dagar kom Mikael ner från himlen för att delta i striden, och därefter kom Gabriel för att besvara Daniels böner och förklara för Daniel ”vad som skall vederfaras ditt folk i kommande dagar”. När Mikael kom ner från himlen blev Gabriel sänd för att förklara de sista dagarna för Daniel.

Gabriels förklaring gavs till Daniel vid slutet av de tjugo dagarnas sorg, vilket, i den rad på rad-tillämpning av Uppenbarelsesboken kapitel elva, representerar den tid då Hesekiel i kapitel trettiosju två gånger befälles att profetera till de döda benen för att uppväcka de två profeterna ur deras gravar. Detta inträffar när Mikael stiger ned från himlen och uppväcker Mose kropp, samtidigt som han vägrar att ge sig i ordväxling med Satan i Judas brev. Daniel skall fortfarande beröras ytterligare två gånger efter det att Gabriel hade gett honom överblicken över sorgens dagar.

Sedan Gabriel hade avslutat, ”vände Daniel sitt ansikte mot marken, och han blev stum”, och därefter ”rörde” Kristus själv vid Daniels ”läppar”, och sedan ”öppnade” Daniel sin ”mun och talade och sade till honom som stod framför mig: O min herre, genom synen har mina sorger kommit över mig, och jag har inte behållit någon kraft. Ty hur kan denne min herres tjänare tala med denne min herre? Ty vad mig beträffar, så fanns det genast ingen kraft kvar i mig, och inte heller finns någon andedräkt kvar i mig.”

Erfarenheten av att se och tala med Kristus ödmjukar Daniel ned i stoftet. Han var stum och skulle ha förblivit så, om inte Kristus hade rört vid hans läppar, såsom Jesajas läppar hade blivit vidrörda av kolet från altaret.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”När Jesaja skådade denna uppenbarelse av sin Herres härlighet och majestät, överväldigades han av en känsla av Guds renhet och helighet. Hur skarp var inte kontrasten mellan hans Skapares ojämförliga fullkomlighet och det syndiga levnadssättet hos dem som, tillsammans med honom själv, länge hade räknats till Israels och Juda utvalda folk! ”Ve mig!” ropade han, ”ty jag förgås; eftersom jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, Herren Sebaot.” Vers 5. Där han stod, så att säga, i det gudomliga närvarons fulla ljus inne i den inre helgedomen, insåg han att om han lämnades åt sin egen ofullkomlighet och otillräcklighet, skulle han vara fullständigt oförmögen att fullgöra det uppdrag till vilket han hade blivit kallad. Men en seraf sändes för att befria honom från hans nöd och rusta honom för hans stora uppdrag. Ett glödande kol från altaret lades på hans läppar, med orden: ”Se, detta har rört vid dina läppar; och din missgärning är borttagen, och din synd är försonad.” Då hördes Guds röst säga: ”Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss?” och Jesaja svarade: ”Här är jag; sänd mig.” Verserna 7, 8.

Den himmelske besökaren befallde den väntande budbäraren: ”Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå; och ni skall se och se, men inte uppfatta. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron tröga och tillslut deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade.” Verserna 9, 10.

Profetens plikt var tydlig; han skulle höja sin röst i protest mot de rådande missförhållandena. Men han fruktade att ta itu med verket utan någon försäkran om hopp. ”Herre, hur länge?” frågade han. Vers 11. Skulle ingen av ditt utvalda folk någonsin komma till insikt och omvända sig och bli helad?

”Hans själs börda för det vilsegångna Juda skulle inte bäras förgäves. Hans uppdrag skulle inte bli helt utan frukt. Men de onda ting som hade tilltagit under många generationer kunde inte undanröjas i hans dagar. Under hela sin livstid måste han vara en tålmodig, modig lärare — en hoppets profet såväl som en domens. När det gudomliga syftet slutligen hade fullbordats, skulle den fulla frukten av hans ansträngningar och av alla Guds trogna sändebuds arbete träda i dagen. En kvarleva skulle bli frälst. För att detta skulle kunna ske skulle budskapen om varning och vädjan framföras till den upproriska nationen, förkunnade Herren: ’Tills städerna ödeläggas, så att ingen invånare finnes, och husen stå utan människor, och landet ligger fullkomligt öde, och Herren har fört människorna långt bort, och stor blir övergivenheten mitt i landet.’ Vers 11, 12.”

”De svåra domar som skulle drabba de obotfärdiga — krig, landsflykt, förtryck, förlust av makt och anseende bland folken — allt detta skulle komma för att de som i detta ville känna igen en förtörnad Guds hand måtte ledas till omvändelse. De tio stammarna i det norra riket skulle snart skingras bland folken och deras städer lämnas öde; fientliga nationers förhärjande

härar skulle gång på gång svepa fram över deras land; till sist skulle till och med Jerusalem falla, och Juda skulle föras bort i fångenskap; ändå skulle det utlovade landet inte för alltid förbli helt övergivet. Den himmelske besökarens försäkran till Jesaja lød: 'Men ännu finns i det en tiondel kvar, och denna skall åter varda ödelagd; dock såsom vid en terebint och såsom vid en ek, av vilka en stubbe lämnas kvar, när de fälls, så skall den heliga säden vara stubben däri.' Vers 13."

"Denna försäkran om den slutliga uppfyllelsen av Guds syfte gav mod åt Jesajas hjärta. Vad gjorde det om jordiska makter formerade sig mot Juda? Vad gjorde det om Herrens budbärare mötte motstånd och gensvar? Jesaja hade sett Konungen, härskarornas Herre; han hade hört serafernas sång: 'Hela jorden är full av hans härlighet'; han hade löftet att Jehovas budskap till det avfälliga Juda skulle åtföljas av den helige Andes överbevisande kraft; och profeten blev styrkt för det verk som låg framför honom. Vers 3. Under hela sitt långa och mödosamma uppdrag bar han med sig minnet av denna syn. I sextio år eller mer stod han inför Juda barn som en hoppets profet och blev allt frimodigare i sina förutsägelser om församlingens framtida seger." Prophets and Kings, 307–310.